

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 22.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690232368/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Mund drog Aande i Dybet og sugede Vejret ud af mit eget Bryst. Da vilde jeg styrte mig i Dybet ned og ende mine Kvaler i Fortærelsens Ild, men Brøndens Vægge – elastiske syntes de nu – snævrede sig som en Slangebug om min Krop, saa jeg kunde ikke falde, uagtet Suget drog mig imod Dybet, og det røde Øjes Blik skrækbandt mig saadan, at Blodet smeltede ud af mine Aarer som en Purpursved. Da svimlede jeg, og mine Tankers Knyttetraade brast. I Angest og Vaande, i Afsind skreg jeg ud: »Hjælp mig, o Gud!» Mere ved jeg ej.

Den Gang, jeg vaagned, var det ved min Rejsefelles Røst, og jeg fornåm ved den Erindring, som kommer, uagtet Sansningen ikke blev fornummet, at Ordene vare gentagne flere Gange, og at jeg havde ligget i en Døs og ikke opfattet dem før. Han sagde til mig: »Kom, stat op! Hvis ej, er Du fortabt. Vi ere ved Strandens». Ved disse Ord oplod jeg mit Øje. Paa gyldent Sand hvilede jeg. Guldstøvets Glans spredtes ud over en Hule af Basalt med sine sorte Søjlevægge; men over mig saa jeg op mod det tomme Mulm. Men uden for den klare Lysport, der var Hulens Indgang, saa jeg igen den samme røde Glans. Ret som baaret af usynlige Hænder rejste jeg mig paa begge mine Fødder og droges af en feberagrig, angestfuld Længsel efter den røde Glans. Jeg svimlede. Jeg veg. Jeg sank berust i Knæ. Og mine nøgne Arme omsluttede i Henrykkelse som Horizont det Billed, som jeg saa. Først var jeg forsagt, som Bruden er det i den stille Time, da de sidste Gæsters Trin dør hen paa Trappen, og saa' kun gennem sænkede Øjenhaar; men som hun af sin Bejlers Kærtegn, lod mine Øjne sig mer og mer beruse af Farvernes søde Smil, og uden Sky sejlede mit Blik snart frit ud over Dejlighedens Hav.

Da vandrede jeg som i Drømme over den gyldne Strand og lyttede efter Bølgerens Stigen og Falden. De sank i Rosa, og de opstod i Viol; og Søskummet, det var purpurne som den lave Himmels Skyer. Jeg evnede ej at skimte Himmel fra Hav. Nej, Himmelhavet er eet. Oppe og nede er eet. Eet levende og legemligt Hav, Alsalighedens Hav.

Jeg ved det nu: Hvad der hindrede mig i straks at synke i Havet var kun min Naturs Sendrægtighed og min nysgerrige Lyst til at se en anden gaa først. Thi mange Gange raabte min Førers Røst: »Kom, kom, ellers er Du fortabt», uden at jeg i min Vildelse agted